

БРОЈ 15 ЛЕПТА

Народ излази сваког дана по

Штампарија се налази у улици Коло-
брой бр. 6.Власник
КРСТА Ј. МИЛЕТИЋ

Бугари су зверови

Бугари су нас толи-којима се мора одузети задужили својим не-правом да самостално овчним и зверским собом расположују, по-дима у Србији, да што том самосталношће ни векови можи ћу само зла другом на-нас тога луга раз-носе. Јер појмови оче-ши, нити ће иједно ститој борби и поште-реме моћи да спреје тој утакмици не при-у мрљу са њиховог њају се баш ни за све појединце.

Кад су завладали де-
лом Србије, бугарски
представници власти-
тих појмова осећала се
и у миру, али нарочи-
тако се бележила у овом
бурном времену, кад
доиста треба доста чвр-
стине, доста поштења
и витешке части, те да
се честито у борбу у-
ђе, и честит из ње из-
зађе. Јер је рат, сам по
 себи, крајни напор је-
дне нације да се као
таква одржи. И ма да
је рат, дакле, и крајње
средство за одржава-
ње, што су огласили били
да њихово ратовање
има «ослободилачке ци-
њеве», ипак се нису у-
стручавали да томе «о-
слобођеном народу» на-
несу толико зла, пони-
жења и невоље, колико
ниједан народ у пе-
риоду културном није
никоме и никад нанео.

Све то што су Бугари починили престаје-
бити израз националне
борбености, или сред-
ство за одржање једне
национације, већ све то спа-
да у круг правог зла-
чине. На тај се начин
просто испољава једна
карактерна црта бугар-
ског народа, подједнако
изражена и код ма-
гације, и која их чи-
ни неспособним за же-
вот у друштву слобод-
них народа.

Као што има и поје-
динаца, чија се слобо-
да мора скратити ради
сигурности целог јед-
ног друштва, тако исто посматрао животиње,
има и читавих нација могој је што слично

НАРОД

опазити: од опасности
беги и напушта своје,
а немоћног раздире и
мрцвари.

ВИЛЗОН АУСТРИЈИ

Париз. — Према ве-
стима из Вашингтона
Вилсон је изјавио: «По-
беда нам је потребна и
то је главни циљ. Никак

главни Командант Савезничких Војсака,
генерал Франше д'Епере изјавио је Началнику
Штаба Врховне Команде, Командантима Армија
и свима српским трупама своја честитања на
до сада постигнутим успесима.

НАРЕДБА ОБР. 29.268
Началника Штаба Врховне Команде
за 9. септембар 1918. г.

Гонећи пред собом гнуснога непријатеља,
наша храбра војска победоносно све дубље у-
лази у своју Отаџбину носећи собом слободу
својој браћи и својим суграђанима.

И ако сам уверен да ће наша војска при-
уласку у своју Отаџбину и овога пута остати
верна својим традиционалним осећањима из-
раженим у свима досадањим приликама, да не
дира туђу имаовину и да чува част домаћа
својих суграђана ипак, сматрам за потребно
нагласити, да је баш сада прилика, да се наша
победоносна војска овога пута покаже што
племенитија по свима питањима наших су-
грађана. Од овога гнуснога и дивљачкога за-
војевача наши су суграђани за ове скоро три
године својега робовања трпели најсеријију
тиранiju, прогањања и бешчашћења својих
домова. Па баш зато, најситнија увреда и не-
правда према овоме ослобођеном нашему ста-
новништву, које би им дошло од наших вој-
ника, њихових ослободиоца, несумњиво је да
би им пала као врло тешка и очајавајућа.

Са свих ових разлога препоручујем свима
командантима, командишима и осталим старе-
шинама, да обрате нарочиту пажњу војницима,
да не дирају имаовину и част грађана осло-
бођених крајева, а ако ко буде грешио про-
тив овога са њиме поступити најстрожије
према закону.

По запов. Врховнога Команданта
НАЧАЛНИК ШТАБА
Војвода Мишић.

НА МАКЕДОНСКОМ ФРОНТУ

Коминике Савезничких армија на Истоку

11 и 12 септембар | савезничких арми-
ја. Непријатељ на-
су нарочито слав-
ни са наступања ставља своје повла-

Нели Жакмар.

— Можете мислити што
вам је драго; али верујте
ми да ме је тај портрет
женирао.

Једном приликом кад сам
га за време нашег разго-
вора несмотрено погледао,
он ме просто пресече. Па

ипак сам у окolini овога
портрета проводио дивне
часове. Наша љубав је тра-
јала три месеца. Она је за-
вршила изненадном смрћу
у пуном јеку своје снаге,
када још ништа није пре-
дочавало... итд.

Сећам се тога као да је
било јуче. Једне мајске ве-
чере бејах код ње, седећи
крај њевиних ногу. Она је
имала на себи собну ха-
љину затворене плаве боје
као небо при зајаску сун-
ца. Кућа бејше у потпуној

тишини. Ноћ је обезбјавала
да буде дивна, са милис-
нима звездама. Могло је бити
да дејств часова. Ја сам јој одзини-
ћућ. Затим би прекора-

нешто говорио врло тихо
док је кроз полурак из-
гледао да нам кревет даје
знак да му се приближимо.

На један мах она сва уз-
дрхта: — Слушај! Неко ко-
рача доле... То није могу-
ће! Причинило ти се... И-
дем да се уверим.

Она упали свећу, отвори-
вата и прође кроз један
салон. Нисам дugo чекао.

После непуног минута она
утрча у собу сва усплахи-
рена и бледа као крпа и
шану ми: «Бежи ва мала

врата...» Затим испусти
свећу, која паде на под и
упаси се. Беше то дошао

и њен муж.

У том истом тренутку
одјекнуше убрзани кораци
луна заклонљених врата и
један глас који урлаше:

«Овде има некога!... Где

чење у великом не-
врелу на целом фро-
нту.

Источно од фрон-
та битке, енглеске
су трупе сјајно за-
узеле страховиту

брзу коју ствара
Беласица и прешиле
бугарску границу
код Костурине.

Више на запад,
у пркос тешкоћа у
прелазу преко Вар-
дара, на коме је ве-
лики део мостова

разрушен, и савла-
давши непријатељ
ски отпор, францу-
ско грчке трупе на
ступају југо запад
ним обронцима Гра-
деца и Благуше.

На фронту срп-
ских армија веома
много се напредо-
вало. Прешли смо

висове на левој о-
бали Вардара пос-
ле огорчене борбе
и заузели Штип. У

овом правцу су Ср-
би заробили једног
пуковника коман-
данта бугарског пу-
ка, знатан број за-
робљеника и запле-
нили 4 хаубице, 3

брдска топа и око
стотину кола. Зау-
зели смо жељезни
чуку станицу Град-
ско, коју су брани-
ли Немци, и запле-
нили огромна сла-
галишта. Поред ос-
талога запленили

смо 19 топова, ве-
ћим делом тешких,
међу којима и један
од 210. На овој смо

такчи задобили не-
мачки заробљеници.
Више на север, је-
дним нарочито ус-
пешним маневром

српске су јединице
пресекле пут При-
леп-Велес. На овом
фронту постигну-
ти су такође веома
једни резултати.

Изненада смо напа-
ли непријатељеве
половачење тешке артиље-
рије почело је око 20 ав-
гула.

Али Немци су се у сво-
јим рачунима преварили
за три дана. Амерички на-
пад их је затекао у најкр-
тичнијем моменту повлаче-
ња, када је пешадија ве-
ћим делом била још на по-
одјирирао. Али тада се претворио у

поглавија поглавија
и посредниција. У истом тренутку паде-
ми на памет да бих једино
у устима капетановим мо-
стровијаја сага и моје
грађајаја сага и моје

и то у кљештима америчког
маневра није јој више би-
ло могуће ни да се брани
нити да умакне. Све оно
што се налазило на по-
ловачење и доиска-
рује поглавија поглавија
и посредниција.

Париз. — Један мађар-
ски официр, кога су заро-
били Американци у послед-
њим операцијама код Сен
Мијела, а који припада 35

аустроугарској дивизији по-
казао је велику мржњу про-
тив Немаца. Изјавио је да
је његова земља жртвова-
на за једну нацију, која би

дожијала, а није више и једина имала користи из
руке.

Париз. — Један мађар-
ски официр, кога су заро-
били Американци у послед-
њим операцијама код Сен
Мијела, а који припада 35

аустроугарској дивизији по-
казао је велику мржњу про-
тив Немаца. Изјавио је да
је његова земља жртвова-
на за једну нацију, која би

дожијала, а није више и једина имала користи из
руке.

Ипак се из ње може из-
вукти следеће наравоучене
глупо је веровати у које-
каква сујеверја. Вели се,
да опал доноси несрћу...

Међутим овај ме је
спасао беде.

Ви сте се сигурно и сами
о томе уверили.

На што му одговорих:

Извините, али што се ка-
питана тиче, не бих рекао!

ФЕЉТОН

ОПАЛ

2

Она је становала у јед-
ној палати у склонини Бу-
ју приземном спрату, који
је био отворен и у мра-
и кокетној истовремено.
Једном у недељи њен муж
беше приморан да дежура
у Команди Места. Враћао
се тада кући тек у недељу
изјутра. То време које је
он жртвовао отаџбини на-
двоје смо проводили у љу-
бави.

Габриела — тако се она
зовала — није хтела из на-
рочите предострожности да
упозна са својом тајном ни
једног од послуге, чак ни
своју собарницу.

Ја сам долазио око ноћи. Улазио сам кроз ма-
ла вратица из куће, која
су водила у башту а од
којих сам стапио иконо-
поглавија беше потписа-
н.

Бејах се скрхao у једно
и око куће. Није ми било могу-
ће да побегнем. До тога
приметих да ми нема опа-
ла. Погледах мало боље и
трећи пут, када је прегледао овај
поглавија сага и моје
грађајаја сага и моје
и то у кљештима америчког
маневра није јој више би-
ло могуће ни да се брани
нити да умакне. Све оно
што се налазило на по-
ловачење и доиска-
рује поглавија поглавија
и посредниција.

Зачу се свако један увик
да је беше мржња која
је тај поглавија. Сакрио се...
Шта је са тобом, Габри-
ела, Габриела... Што се не-
зноју и државију као у гро-
звици.

Бејах се скрхao да лег-
и и погоди га посред вилица.

Ипак се из ње може из-
вукти следеће наравоучене
глупо је веровати у које-
каква сујеверја. Вели се,
да опал доноси несрћу...

Међутим овај ме је
спасао беде.

Ви сте се сигурно и сами
о томе уверили.

На што му одговорих:

Извините, али што се ка-
питана тиче, не бих рекао!

